

Etsiminen (97)

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Olen usein hahmotellut tiettyjä teemoja päässäni ennen kuin vastaavat asiat alkavat tuntua ja tapahtua. Yleensä älyllistämistä pidetään tapana torjua totuutta. Ei sen aina tarvitse niin olla. Joillakin älyllinen hahmottaminen voi olla tapa lähestyä muuttavaa kokemusta. Älyllinen haku on päällä samalla kun jossain sisällä jytisee vastahaku. Kokemus ja ymmärrys etsivät toisiaan, kunnes kohtaavat. Sisäinen totuus ja älyllinen esiaavistus haparoivat toistensa syliin. Etsin tosi itseä ja tosi itse etsii minua. Eräs toistuva käytännön kokemus on vahvistanut uskoani Jumalan johdatukseen: Tapa, jolla löydän kirjoja tai tie, jolla ne löytävät minut. Kuinka monta kertaa ne ovat osuneet kuin laserohjatut tarkkuuspommit juuri keskelle ydinkysymyksiäni. Myös ihmiset tuntuvat silloin ohjautuvat aivan käsittämättömän salaperäisellä tavalla tapaamisiin tai kursseille, juuri sellaisella elämäkokemuksella, joka osuu yhteen oman prosessini kanssa. Näissä asioissa en edes halua kuunnella tilastotieteilijän luentoja sattumista ja todennäköisyyksistä. Kukaan ei voi viedä minulta sitä uskoa elämän perimmäiseen mieleen, *thelokseen*, jota nämä lahjaksi annetut kohtaamiset kirjojen ja ihmisten kanssa ovat alleviivanneet.

Kysely on myös informaationälkää, tiedonhalua. On aika luopua ennalta rajaavista käsityksistä siitä mistä oikea vastaus voi tulla. On aika avautua minkä tahansa lähteen käännyttäväksi. Itse olen yrittänyt koko ajan purkaa ennakkoluulojani tässä suhteessa. Kun joku kriisin laukaisema kysely on päällä, yritän avautua lukemaan mitä tahansa aiheeseen liittyvää kirjallisuutta ja esittää kysymyksiä sellaisillekin ihmisille, joilta en odota ”oikeita” vastauksia. ”Totuudenetsintä” tuntuu tässä vaiheessa liian ankaralta termiltä. Sana *informaatio* on väljempi ja avarampi. Sitä kerätessäni voin avautua totuudelle joka yllättää minut, ennakkoluulojeni kannalta, epätodennäköisestäkin lähteestä.

Buber kertoo lapsena kuulleensa vanhan juutalaisen tarinan, jota ei silloin ymmärtänyt: Rooman portin äärellä istui leprasairas kerjäläinen ja odotti. Hän oli Messias, mutta kukaan ei tiennyt sitä. Tarinan päähenkilö menee miehen nähdessään erään vanhuksen luokse kysymään, mitä tuo kerjäläinen oikein odottaa. Vanha mies vastasi:

”Hän odottaa sinua.”

Haluissamme elää Jumalan vielä suurempi halu meihin. Intohimoissamme sykkii Jumalan kutsu minä-Sinä suhteeseen, joka on tarpeeksi suuri vastaanottamaan koko todellisuutemme.